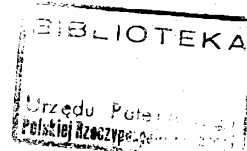

15 lutego 1929 r.

2

URZĄD PATENTOWY

A41d 25/08

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 9714.

Jan Hnatyk
(Lwów, Polska).

Kl. ~~3b~~ 36

25/08

Krawat.

Zgłoszono 9 maja 1928 r.
Udzielono 28 listopada 1928 r.

Powszechnie używane krawaty ręcznie wiązane posiadają tę wadę, że węzły ich zużywają się i brudzą bardzo prędko, wskutek czego krawaty takie często muszą być zmieniane. Wiązanie tych krawatów jest również bardzo uciążliwe zwłaszcza przy sztywnych odwijanych kołnierzykach i nie da się nieraz skutecznie bez pewnego wysiłku. Wreszcie otrzymany węzeł posiada często kształt niezadowalający.

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest krawat, składający się z kilku części, usuwający wyżej wspomniane wady.

Nowość wynalazku polega na tem, że węzeł krawata stanowi sztywny korpus, ewentualnie metalowy, pokryty materiałem; wewnątrz tego korpusu znajduje się sztywna wkładka zaopatrzona dwoma płaskimi kanalikami wodzącymi, służącymi do przy-

trzymania paska krawata. Po zaczepieniu szerokiej części między korpusem a wkładką przeciąga się przez wspomniane kanaliki jeden koniec paska i otrzymuje się krawat ładząco podobny do krawata ręcznie wiazanego.

Celem osiągnięcia większego urozmaicenia kształtów węzła można do każdego krawata wykonać kilka korpusów pociągniętych rozmaitemi tak pod względem barwy jak i deseniem materiałami, które to korpusy można po zużyciu się ich odrzucać i zastępować nowymi.

Urozmaicenie pewne można uzyskać jeszcze wykonywając krawaty z materiału, który można używać na obie strony, przy czem każda odznacza się innym kolorem i deseniem.

Korpus węzła oraz wkładkę, a w da-

nym razie i jedno i drugie, można wykonać z lekkiego metalu, jak np. z glinu lub stopów jego. Czasem może się okazać korzystnym wykonanie wkładki z cienkiej blachy stalowej, wówczas bowiem można zaopatrzyć płaskie kanaliki w języczki sprężyste wygięte do wewnątrz, przyczem języczki te można wykonywać wycinając je w materiale kanalika. Przymocowanie paska za pomocą takich języczków jest niezawodne.

Krawaty wykonane według wynalazku odznaczają się przede wszystkim trwałością. Wiązanie ich jest bardzo łatwe i proste, a wygląd, nawet przy długim noszeniu, estetyczny. Zastępując bowiem zużyte węzły nowymi, a zaopatrzonymi nawet w odmienne desenie, zyskuje się możliwość otrzymania rozmaitych pięknych kombinacji pod względem barwy i deseni.

Na rysunku przedstawiono przedmiot wynalazku, a mianowicie fig. 1 jest perspektywnym widokiem paska z wkładką; fig. 2 — węzła; fig. 3 przedstawia część szeroką krawata; fig. 4 przedstawia perspektywnie proces wkładania wkładki wraz z częścią szeroką do korpusu węzła; fig. 5 jest widokiem perspektywnym całości; fig. 6 i 7 przedstawiają korpus węzła w widoku z przodu oraz w przekroju podłużnym według $a - b$ na fig. 7; fig. 8 jest to widok wkładki z przodu; fig. 9 — przekrój podłużny według $a - b$ na fig. 8; fig. 10 — widok z góry na fig. 8, a fig. 11 — przekrój podłużny według $c - d$ na fig. 10.

Głównymi częściami składowymi krawata są: pasek 1, który przetyka się przez kanaliki 5, 5' wkładki 4, korpus węzła 6 oraz szeroka część krawata 10 (fig. 1, 2 i 3). Pasek 1 posiada szerszy koniec 3 oraz węższy 2, we wnętrzu którego znajduje się metalowa elastyczna płaska wkładka. Pasek może być wykonany z dwóch stron klinowo i zakończony metalową nasadką. Kształt wkładki 4 jest klinowy i najlepiej wykonywa się ją z metalu lekkiego, jak np.

z glinu. Wkładka posiada dwa zbieżne płaskie kanaliki 5, 5', przez które przetyka się pasek 1 wąskim jego końcem 2. Przed przytwierdzeniem krawata pozostaje koniec 2 swobodnym, a wsuwa go się dopiero w kanalik 5 podczas przytwierdzania. Rozmiary kanalików są tak dobrane, że pasek trzyma się w nich samym tarcie. Fig. 8, 9, 10 i 11 przedstawiają nieco odmienne wykonanie wkładki, przyczem składa się ona z cienkiej blachy stalowej. Na wewnętrznych stronach zbieżnych płaskich kanalików znajdują się tu sprężynujące języczki 13, wygięte, poprzez wcięcia w ściankach kanalików, do wnętrza. Języczki te przytrzymują mocno pasek krawata.

Węzeł składa się z korpusu 6 o kształcie klinowym, który najkorzystniej jest wykonać z metalu lekkiego, jak np. z glinu, a który pokrywa się materiałem 12 (fig. 7). Przednia część korpusu węzłowego 11 jest tak wygięta, by możliwie łudząco naśladowała kształt węzła krawatów wiązanych ręcznie. Wewnętrzne wymiary korpusu są nieco większe od zewnętrznych rozmiarów wkładki, tak iż wkładka ta, po nałożeniu na nią końca 10 części krawata 9, wchodzi szczelnie do korpusu 6. Ażeby zabezpieczyć położenie wkładki w korpusie 6, posiada ten ostatni na tylnej ścianie języczek metalowy 7 (fig. 6), który po włożeniu wkładki 4 przegina się ku dołowi, przyczem obejmuje on silnie tę wkładkę.

Wiązanie krawata odbywa się w sposób następujący.

Część 9 końcem 10 przesuwają się przez pusty korpus węzłowy 6 i wprowadza się go do kanalików wiodących wkładki 4. Teraz należy korpus 6 przesunąć w kierunku strzałki x w górę tak daleko, aż wkładka wraz z szerokim końcem krawata wejdzie do korpusu. Zaginając języczek 7, można położenie wkładki ustalić. Przed wsunięciem wkładki przetyka się pasek wąskim końcem 2 przez kanalik 5' wkładki 4.

Krawat jest w tym stanie już gotowy. Przyczepia go się do kołnierzyka w ten sposób, że przetyka się koniec 2 paska przez kanalik 5, poczem przyciąga go się zdołu tak długo, aż krawat znajdzie się na właściwym miejscu, przyczem kształt jego odpowiada fig. 5.

Z figury tej wynika, że oba końce paska 2 i 3 wystają z korpusu węzła. Są one jednakowoż niewidoczne, gdyż leżą pod szeroką częścią krawata. Po zużyciu się korpusu węzłowego można go zastąpić innym, odginając języczek 7 i wyjmując wkładkę 4 wraz z częścią 9.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Krawat, znamienny tem, że węzeł składa się ze sztywnego, pociągniętego materiałem metalowego korpusu (6) o kształcie klinowym, wewnątrz którego znajduje się sztywna wkładka (4) zaopatrzona w płaskie kanaliki (5, 5'), które przytrzymują końce paska krawata, wskutek czego po umocowaniu szerokiej części krawata (9) między korpusem węzła a wkładką i po przeciągnięciu końca paska przez jeden z kanalików wodzących osiąga się krawat luźnąco podobny do ręcznie wiązanego.

2. Krawat według zastrz. 1, znamienny tem, że całość składa się z większej liczby węzłów pokrytych rozmaitemi materiałami, oraz z jednej części szerokiej i jednego paska, wskutek czego można węzeł zużyty zastąpić nowym, a kombinując różne materiały węzła z materiałami szerokiej części krawata otrzymuje się piękne zestawienie kolorów i deseni.

3. Krawat według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że szeroka część jest wykonana z materiału, który można, przy odpowiednim uszyciu krawata, nosić na obie strony, przez co otrzymuje się większą różnorodność wzorów.

4. Krawat według zastrz. 1 2 lub 3, znamienny tem, że korpus węzła lub wkładka, względnie jedno i drugie, jest wykonane z glinu lub innego lekkiego metalu.

5. Krawat według zastrz. 1 — 4, znamienny tem, że kanaliki wkładki (4) składają się z cienkiej blachy stalowej i posiadają na wewnętrznych stronach sprężyste języczki wygięte do wnętrza tak, że przytrzymują tem pewnie pasek krawata.

J a n H n a t y k.

Zastępca: Inż. W. Suchowiak,
rzecznik patentowy.

Fig.1.

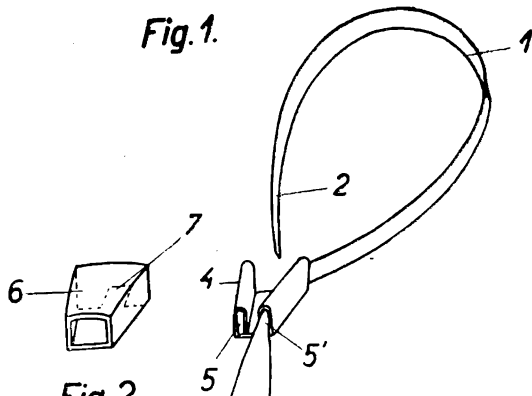

Fig.2

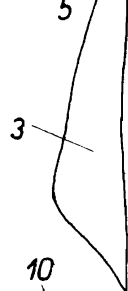

Fig.3.

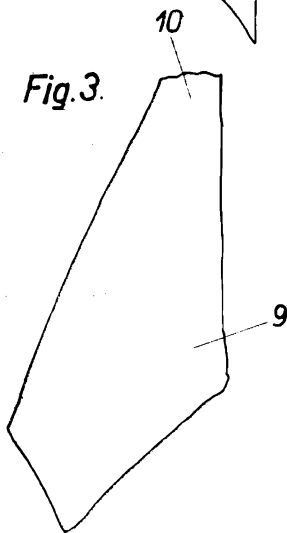

Fig.5

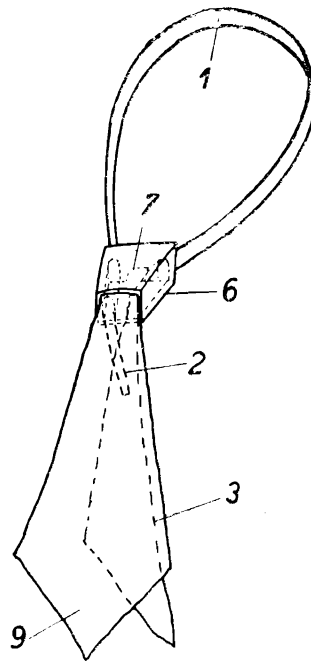

Fig.4.

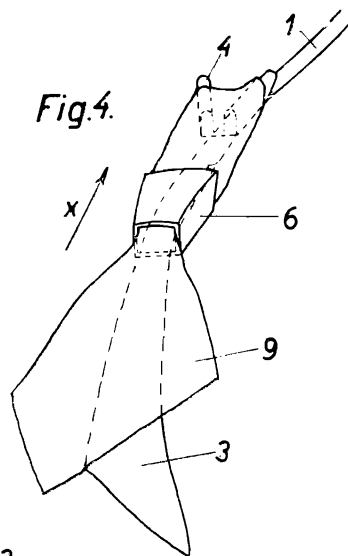

Fig.8.

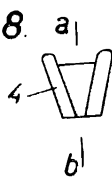

Fig.10.

Fig.9.

Fig.11.

Fig.6.

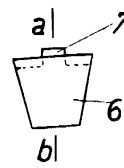

Fig.7.

